

РЕШЕНИЕ

№ 268

гр. София, 15.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 18.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3622** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.64 ал.7 от ЗМВР. Образувано е по жалба на П. А. В. срещу РАЗПОРЕЖДАНЕ от 13.04.2020г. на полицай Л. К. П. от отдел „Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ в СДВР.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на постановения акт, поради неговата немотивираност и издаването му при съществени процесуални нарушения. Подробни доводи по основателността на оспорването са изложени в писмени бележки от 29.12.2020г., депозирани от процесуалния представител адв. К. Г.. Направено е искане за възстановяване на разноските в процеса, които съгласно представен списък по чл.80 ГПК възлизат на стойност от 510.00 лева.

Ответникът - полицай Л. К. П. се представлява от юрк. Б. П., която заявява на съда, че оспорва подадената жалба. Представени са писмени бележки на 11.12.2020г., в които са развити съображения за законосъобразност на издадения акт. Заявена е претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на адв. К. Г..

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспореното РАЗПОРЕЖДАНЕ от 13.04.2020г. полицаи Л. П. е наредил на П. А. В. да не нарушава заповед № РД-01-195/10.04.2020г. на министъра на здравеопазването, като:

1. Спазва законите на Република България.
2. Да спазва противоепидемиологичните мерки.
3. Да спазва заповедта на министъра на здравеопазването № РД-01-143/20.03.2020г. във връзка с COVID-19.
4. Да носи предпазна маска на обществени места.
5. При неизпълнение ще бъде задържана в поделение на МВР на основание чл.72 ал.1 т.2 от ЗМВР.

По делото е представена заповед № 513з-12214/17.08.2020г. на директора на СДВР и удостоверение изх. № 513р-78614/17.09.2020г., видно от които младши инспектор Л. К. П. е назначен на длъжност полицаи в 02 група на 04 сектор към отдел „Специализирани полицейски сили“ в СДВР.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата на П. А. В. е процесуално допустима по см. на чл.149 ал.1 от АПК, защото е подадена в преклузивния срок за оспорване, считано от 13.04.2020г. и от лице с правен интерес, чиито права са засегнати неблагоприятно от издадения акт.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Упражняването на правомощието по чл.64 от ЗМВР е в условията на оперативна самостоятелност и при предоставена на полицейския орган възможност да прецени при наличие на нормативно установените фактически предпоставки да наложи или не принудителната административна мярка. Следователно извършваната от съда проверка при оспорване на разпореждане, издадено на основание чл.64 от ЗМВР, обхваща преценката дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административния акт, очертани в нормата на чл.146 АПК.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган - полицейски орган по смисъла на чл.57 ал.1 от ЗМВР и в кръга на предоставените му нормативни правомощия. При постановяването на акта съдът не констатира допуснати нарушения на административно-производствените правила, като са спазени законово установените процесуални изисквания.

Съгласно чл.64 ал.1 от ЗМВР, полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Изискването на чл.64 ал.1, изр.2 от ЗМВР е разпорежданията да се издават писмено. Като изключение, само в случаите при които е невъзможно да се издадат писмено, законът допуска разпорежданията да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. Изключение от писмената форма се предвижда и за разпорежданията, които се издават при изпълнение на функциите по контрол на правилата за движение по пътищата, които могат да се издават чрез положение на тялото и/или ръцете, действия или знаци, посочени в закон. Реквизитите, които трябва да съдържа писменото разпореждане са посочени в чл.64 ал.5 от ЗМВР: наименование на органа, който го издава; адресат на разпореждането; фактически и правни основания за издаване; разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението; пред кой орган и в какъв срок може

да се обжалва; дата на издаване и подпис на лицето, издало разпореждането, с означаване на длъжността му. Съгласно чл.64 ал.4 от ЗМВР разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му.

Оспореното разпореждане от 13.04.2020г. съдържа повечето от реквизитите по чл.64 ал.5 от ЗМВР, тъй като в него са посочени имена, длъжност и подпис на издателя му, имената на адресата на волеизявлението, правните разпоредби на основание на които се издава, разпоредителна част, в която е описано задължението, което се изисква от адресата, дата на издаване, ред за обжалване и указания за задължителния му характер. Не е спазено изискването на чл.64 ал.5 т.3 от ЗМВР разпореждането да е мотивирано волеизявление. То е акт, който налага определено поведение на адресата си, поради което спазването на условието на закона да е мотивирано е предпоставка за неговата законосъобразност. В обстоятелствената част на конкретното разпореждане не са изложени фактите и обстоятелствата, които издателят му е приел за осъществени. В чл.6 от ЗМВР в девет точки са изброени основните дейности на Министерството на вътрешните работи: оперативно-издирвателна; охранителна; разследване на престъпления; контролна; превантивна; административно-наказателна и т.н. Тъй като издателят на разпореждането е полицаи в група "Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред" в СДВР, той извършва основно охранителна дейност, която съгласно чл.14 от ЗМВР е дейност по опазване на обществения ред и осигуряване безопасността на движението по пътищата в Република България. Дейността по опазване на обществения ред в чл.14 ал.2 от ЗМВР е предвидено да се осъществява от полицейските органи съобразно компетентността им, но също чрез предвидени в закона различни дейности: патрулно-постова дейност; териториално обслужване на населението; осигуряване на обществения ред при провеждане на мероприятия; конвоиране и съпровождане на лица в страната и в чужбина; освобождаване на заложници, задържане и обезвреждане на извършители на престъпления и т.н. В обстоятелствената част на разпореждането липсва конкретизиране какво издателят му има предвид под общата формулировка "изпълнение на възложените ми правомощия", поради което не е ясно необходимост за изпълнение на какви точно функции са наложили да нареди на П. А. В. спазване на дължимо поведение.

Съблюдаването на изискването за мотивировка на акта е гаранция за законосъобразност на същия, тъй като неизлагането на съображения защо административният орган е издал съответния акт, от една страна не дава възможност на адресатите му да разберат по каква причина срещу тях са наредени неблагоприятни последици и оттук да осъществят защитата си, а от друга - пречатства възможността съдът да извърши необходимия контрол за законосъобразността му. Попълването на липсващи мотиви е недопустимо да се извършва посредством събрани едва в съдебния процес доказателства, както и съдът да предполага какви са били действителните съображения на органа, за да разпорежи на адресата конкретни задължения. В административната преписка не се съдържат никакви писмени доказателства, предхождащи издаването на акта, в т.ч. докладни записки, сигнали, обяснения, сведения на лица и т.н.

Неизлагането на мотиви в самия административен акт не съставлява съществено нарушение на процесуалните правила, ако фактическите основания и конкретните

съображения за издаването му се съдържат в друг документ към изпратената административна преписка, след като изхождат от същия орган. В настоящия случай, от представените доказателства не може да се приеме, че ясни мотиви които по несъмнен начин да установяват фактическите основания за постановяване на оспорения административен акт, се съдържат в друг документ. Няма изготвена докладна записка, в която да се съдържат фактически обстоятелства, които да обосноват дадените разпореждания. Не е налице и препращане към други документи от преписката, каквито междувпрочем не са съставяни и не събирани в хода на висящото производство.

Издаденото разпореждане е лишено от мотиви, които по убедителен начин да сочат на необходимост от предприемане на действия спрямо жалбоподателя по преустановяване на негови противоправни действия, които застрашават и/или нарушават обществения ред.

Определение за "обществен ред" се съдържа в решение № 7/04.07.1996г. по к. д. № 1/1996 г. на Конституционния съд на РБ, според което това е "установеният с нормативните актове ред, който осигурява нормално спокойствие и възможност да се упражняват съответните граждански права". В съдебната практика понятието най-често е тълкувано във връзка с престъпления по чл.325 от НК. В ППВС № 2/1974 г. е прието, че „под обществен ред следва да се разбират отношенията, основани на установилите се морални норми и определящи поведението на хората в процеса на обществения живот“. Съгласно Тълкувателно постановление № 3 от 07.06.2007г. на ВАС на РБ по т. д. № 4/2007г., под "обществен ред", законодателят разбира „установените в държавата обществени отношения, основани на правовия ред и морала, които определят поведението на хората в процеса на обществения живот. Начинът на опазването му става със средства и при упражняване на правомощия, изчерпателно посочени в ЗМВР“.

От изложеното е видно, че нарушение на обществения ред е налице, когато се засягат обществените отношения, свързани с реда и спокойствието и със сигурността на гражданите. В разпореждането не е посочено, а и от доказателствата в преписката не се установява, П. А. В. да е имала на 13.04.2020г. поведение несъвместимо с обществения ред. След като в разпореждането и в други документи, приложени в преписката няма сведения и полиците не са констатирани П. А. В. да е смущавала реда в [населено място], да е имала активно поведение с което да е извършвала действия в противоречие с установените правила, да е накърнявала спокойствието на други лица, разпореждането се явява издадено без фактически основания, които да осъществяват хипотезата на чл.64 ал.1 от ЗМВР. В акта не се съдържат факти или информация, сочещи на съществуването на обосновано подозрение за извършване на нарушения на обществения ред от страна на жалбоподателя.

Оспореното разпореждане е и материалноправно незаконосъобразно- чл.146 т.4 АПК. Анализът на събраните по делото писмени доказателствени средства води до извода, че разпореждането е издадено при упражняване на полицейските функции по чл.6 ал.1 т.8 и раздел VIIa „Превантивна дейност“ от ЗМВР. Съгласно чл.30а ал.2 т.2 във вр. ал.1 от ЗМВР, „превантивната дейност е дейност по предотвратяване и пресичане на престъпления и други правонарушения и се осъществява чрез извършване на действия спрямо лица, за които има достатъчно основание да се предположи, че ще извършат престъпни или други противоправни действия, които застрашават обществения ред или правата и свободите на гражданите“. Документите, съдържащи се в

административната преписка не съдържат никакви свидетелства за извършено противоправно поведение от оспорващия, с което да е застрашавал обществения ред и правата /спокойствието, телесната неприкосновеност и имуществото/ на трети лица.

Не са налице и сведения за възпрепятстване на дейността на полицейските органи, въобще не са съществували никакви обстоятелства, които в достатъчна степен да обосноват издването на акта, което може да се наложи само с оглед постигане на предвидените в закона цели: да се предотврати и пресече извършването от П. А. В. на престъпни или други противоправни действия, които застрашават обществения ред или правата и свободите на гражданите.

За да бъде законосъобразна наложената принудителна административна мярка, се изисква да има данни от които да може да се направи обосновано предположение, че съществува вероятност или е възможно П. А. В. да извърши престъпни или други противоправни действия, с които да застраши обществения ред или правата и свободите на другите граждани. В случая в приложената по делото административна преписка, не се съдържат писмени доказателства, установяващи, че към момента на издаване и връчване на акта са били налице данни по смисъла на закона за приготвяне към извършване на престъпление от П. А. В. или за нейна съпричастност към друга противообществена проява.

По изложените съображения, съдът заключава, че предявената жалба е основателна и доказана по правно основание и следва да бъде уважена, а РАЗПОРЕЖДАНЕ от 13.04.2020г. отменено, поради неговата незаконосъобразност по см. на чл.146 т.2 и т.4 АПК. Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна последици.

При този изход на спора и на основание чл.143 ал.1 от АПК в полза на оспорващия следва да се присъдят разноските, които е направил в процеса и които са доказани в размер на 510.00 лева, в.т.ч заплатена държавна такса от 10.00 лева и адвокатско възнаграждение от 500.00 лева по договор за правна защита и съдействие № 802713/15.04.2020г. Процесуалният представител на ответника юрк. Д. И. е направила възражение за прекомерност на хонорара за адвокатска защита, което възражение е основателно. Съгласно чл. 8 ал.2 т.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет, минималният размер на адвокатското възнаграждение по дела с материя- ЗМВР възлиза на 400.00 лева. Спорът по делото е без каквато и да било фактическа и правна трудност, проведени са само две заседания, не са събирани допълнителни доказателства, както присъждането на този размер се явява справедлив и обоснован по см. на чл.36 ал.2 от Закона за адвокатурата.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение, 22 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на П. А. В. РАЗПОРЕЖДАНЕ от 13.04.2020г., издадено от полицаи Л. К. П. от отдел „Специализирани полицейски сили за опазване и възстановяване на обществения ред“ в СДВР.

ОСЪЖДА СДВР с адрес: [населено място], [улица] да заплати на П. А. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 410.00 /четиристотин и десет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: